Amikor megszépülnek a temetők

A három érdi temetőt tíz- és tízezrek keresték fel mindenszentek és halottak napja környékén, hogy elvigyék az emlékezés virágait és gyertyát gyújtsanak a sírokon. A katolikus egyház 998-ban tartotta meg először a holtak napját. A szokás a clunyi bencések révén terjedt el, s a 14. századtól vált hivatalos ünneppé.

A szerző felvétele

Tárnoki úti temető elfeledett sírjai

A visszaemlékezés, a főhajtás, a kegyelet személyes ügy. Vannak, akik egyedül, vannak, akik szűk körben, mások szélesebb családi összejövetel keretében róják le kegyeletüket a néhai rokon, a volt barát, az egykori ismerős sírhalma előtt.

A Tárnoki úti temetőben új sírt már nem nyitnak, csupán a rátemetés engedélyezett. A régi vaskereszteken, a borostyánnal befutott, elfeledett sírokon egyre jobban látszik az idő múlása. Két-három autó parkol az út szélén, a temetőben tucatnyian tüstént kednek. Egy ősz hajú, szálfatermetű férfi egy megdőlt keresztű sír előtt áll. Szülei nyughelyéhez jött Debrecenből. „A harmincévnyi katonai szolgálat alatt bejártam Tolnát, Baranyát. Mindenhol hagytam egy-egy halottat: a lányomat, a feleségemet, két bajtársamat. Ilyenkor meglátogatom őket, s felkeresem a régi ismerősöket is."

Az Ercsi úti temetőhöz talán a „sírkert" megjelölés illene a legjobban. Sok-sok alkalmi virágárus kínálta portékáját a bejárat közelében és a parkolónál. Az autósforgalmat egyenruhás telepésőrök segítették. A kapun belépő a rendezés újabb elemével találkozhatott: frissen aszfaltozott út vezet az önkormányzat által felújított ravatalozóhoz, amelyet *Hajdú Ferenc* katolikus plébános, *Szabó Mihály* görög keleti parochus, *Erdélyi-Takács István* református és *Labossa Péter* evangélikus lelkipásztor szentelt fel november elsején. Az egyik mohával pöttyözött sírkövön fiúnév, alatta két évszám. „1944-1947". A síron megfáradt kezek sárga krizantémot rendezgetnek. „Látja, már hatvanhárom éve, hogy eltemettem elsőszülött fiamat. Az ő ajkáról hallottam először, hogy anya, ő volt az egyetlen, akit szoptattam. Mert még kétszer szültem, de tejem már sohasem lett. Ötvenhét éve halt meg a férjem, rá két évre a másik fiam. Azóta egyedül élek."

Az ófalusi temető aljában tucatnyi autó. Polgárőr és rendőr vigyázza a rendet. Mindenhol tisztaság, csak a legfelső soroknál lévő sírbolt áll méltatlan környezetben. A sírok többségén otthon nevelt virágok. Ide az emberek kettesével, hármasával jönnek. Kezükben kapa, öntözőkanna, gereblye. Mint minden évben, a temetőlátogatók legtöbbje nő. Néhány falusi ház, egy-egy utcarészlet mellett talán a temető őrzött meg legtöbbet az egykori Érdből. A keskeny úton egy gyermekkocsit egyensúlyozó fiatalasszonyt igyekszik lefelé. Segítek neki. Egy pillanatra megáll, lehajol. „Kisfiam, köszönj el szépen apukától." Parányi kezecske emelkedik a levegőbe és kettőt int a tiszafák irányába. Tavaly volt a temetés. A másfél éves kisfiú nem fog emlékezni rá.

Esteledik. Ahogy a fekete kárpit rátelepszik a háztetőkre, a fákra, úgy tűnnek elő egymás után a fények a temetőkben. Egy mécses megvilágította urnahely, egy krizantémmal beültetett sírhalom, egy fekete szalaggal átkötött kőkereszt, egy élővirág koszorúkkal díszített márvány síremlék, a kegyelet látható jelei és különbségei. A fájdalom, a könnyek, a hiány viszont mindannyiukban közös. A mindenkijét elvesztett anyóka mondta, számára a reményt az élő Krisztus jelenti. „A visszafordíthatatlan és fájdalmas elválás után csak az talál vigaszt, aki a Megváltó szeretetében él, aki hiszi Isten országát és a feltámadást."

Vizsy Ferenc

Önkéntesek segítenek az új telephely felújításában

Költöznek a mozgáskorlátozottak

Mint megannyi hóvirág, úgy lepte el a csaknem tizenöt tagú, fehérpólós önkéntesből álló csapat az egykori gyermekorvosi rendelő kertjét és épületét, hogy szorgalmas munkájuk nyomán megújuljon és megszépüljön az a hely, amit nemsokára a Mozgáskorlátozottak Érd és Környéke Egyesület vesz majd birtokba.

A szerző felvétele

Az egyesület megköszönte az önkéntesek munkáját

Mint ismeretes, városunkban – egy sikeres uniós pályázatnak köszönhetően – a Városháza körül új főtér és sétáló utca lesz kiépítve. A majdani Pelikán sétány a Polgárok Háza mellett elhaladva a múzeumkerten át a Felső utcáig húzódik majd, és érinti a régi, ma önkormányzati tulajdonban lévő Bogó házat is, amelyben többek mellett a MÉKE, a mozgáskorlátozottak szervezetének székhelye és ügyfélszolgálata is éveken át működött. A lelakott, felújításra szoruló épületet a sétány kialakítása miatt le kell bontani, így a mozgássérültek ezen a címen található székhelye is megszűnik. Az érdi önkormányzat azonban segítőkészen állt hozzá a kérdéshez, véletlenül sem szándékozott utcára tenni a több mint háromszáz tagot számláló egyesületet, hanem kereste a megoldást arra, hogy elfogható telephelyet találjanak számára. Így került felajánlásra a Tompa utca 1. alatti, korábban körzeti orvosi rendelőként működő, a közelmúltban kiüresedett épület (a rendelő ugyanis a Bajcsy Zsilinszky útra, korszerű körülmények közé költözött). A ház külső akadálymentesítését is magára vállalta az önkormányzat (ezt az Érdi Közterület-fenntartó Intézmény munkatársai végzik), de az épület belső felújítására már nem volt kapacitásuk, annak megoldását a szervezetre bízták volna, ám közben megérkezett a „felmentő sereg" a Tescóból. Az áruházlánc érdi igazgatósága ugyanis azzal az ajánlattal kereste meg a város önkormányzatát, hogy a lakosság bizalmát egyebek mellett azzal is szeretnék megköszönni, hogy a leginkább segítségre szorulókat önkéntes munkájuk felajánlásával is segítenék. A polgármesteri hivatalban *Bács István* kabinetfőnökkel tárgyaltak, aki a Mozgáskorlátozottak Érd és Környéke Egyesületét ajánlotta *Takács Zoltán*, az áruház igazgatója figyelmébe.

Rövid megbeszélést követően október 6-án egy, a Tesco dolgozóiból szerveződő önkéntes csapat – ecsettel, festékkel, gereblyével és egyéb szerszámokkal felszerelkezve – lepte el a Tompa utcai házat és kertjét. Reggeltől késő estig serényen dolgoztak, s kezük nyomán megújult a ház külső fala, akadálymentes mellékhelyiség jött létre, és immár rendezett kert fogadja az új lakókat. A főként fiatalokból álló, ideiglenes munkabrigád valamennyi tagja önként jelentkezett a munkára, és egyetlen nap alatt elvégezték azt, ami a mozgássérült embereknek nehezére esett, vagy több hetes munkájába került volna. Az önkéntesek között volt adminisztrátor, eladó, pénztáros és árufeltöltő, akik fizikai munkájukat adományozták azért, hogy a városban és a térségben élő mozgáskorlátozottak az új telephelyükön is lakható, kényelmes „otthonra" találjanak. A Tesco áruház pedig a munkálatok elvégzéséhez szükséges épületanyagot ajánlotta fel az egyesületnek. Már csak egy alapos takarítás, és az áthurcolkodás maradt, hogy új ügyfélszolgálati irodájukban fogadhassák az ügyes-bajos gondjaikkal érkező ügyfeleket, valamint a szakkörökön és egyéb közösségi programokon részt vevő tagokat.

Az egyesület vezetősége köszöni az önkormányzatnak a gondoskodást, valamint a Tesco dolgozóinak és az egyesületi tagoknak az önzetlen hozzájárulást, az önkéntes munkát.

Bálint Edit